

Příloha k Metodickému listu – Velbloud v zemi nikoho

1) Příloha ke cvičení *Pojmy*

Kolaborant	Byl to bojovník, který se postavil nacistům mimo pravidelnou armádu. Působili tajně v lesích nebo horách, přepadali německé jednotky, ničili zásobování a pomáhali lidem, které pronásledovali němečtí okupanti. Byli součástí odboje, ale bojovali zejména se zbraní v ruce.
Nácek	Označení pro příslušníka tajné státní policie nacistického Německa, která měla za úkol odhalovat a trestat odpůrce nacistického režimu. Tito příslušníci byli velmi obávaní, protože používali mučení a zastrašování.
Odbojář	Hanlivé označení pro člena nebo příznivce nacistické strany vedené Adolfem Hitlerem. Tito lidé věřili v nadřazenost „árijské rasy“ a chtěli ovládnout Evropu.
Partizán	Člověk, který vědomě spolupracuje s nepřítelem nebo okupantem. Za nacistické okupace to byli lidé, kteří pomáhali Němcům – udávali ostatní odbojáře nebo obchodovali s nacisty. Tito lidé byli považováni za zrádce vlastního národa.
Gestapák	Člověk, který se aktivně postavil proti okupaci nebo diktatuře. Za druhé světové války to byli lidé, kteří se snažili bojovat proti nacistům – buď v utajení v domácím odboji, nebo v zahraničí po boku spojenců. Často tiskli letáky, sbírali a předávali tajné informace nebo pomáhali uprchlíkům.

2) Příloha ke cvičení *Kluci skauti*

3) Příloha ke cvičení *Jak to doopravdy bylo?*

VELBLOUDMO DO PRAHY

Byl měsíc řízi devatenáct set čtyřicet pět a pod šipkovými keři nechala válka vraky aut, zbraně, kordy generálů a oficiální epolety. Na horní Sázavě se pásly krávy. Nebyly z vesnice. Vojáci je hnali chvíli tam, a při útupu zase zpátky jako živé konzervy polních kuchyní. Pak už Němci jen utíkali. S krávy se těžko přehá. „Kluci, konkněte, co to je? To přece není kráva!“

Rikitan znaleckým okem omrknul situaci a prohlásil: „To je velbloud.“ „Co blázníš? Velbloud u Havlíčkova Brodu? Kde by se tu vzal?“ „Pojďte, vezmem si ho. Stejně ničí není!“ „A co s ním? Kam ho dáme?“ „Třeba Holasům, stejně nemají koně a rážou s ním i vorat. V Egyptě taky vorají velbloudama.“ „Proč bysme ho dávali Holasům, dyť s ním můžeme jezdit na vejlety.“ „Donáščí kozačí koňmo — pohledší junáci velbloudmo! To bude ďálek.“

Statná dvouhrbá velbloudice se zatím popásala, jako když se jí to netýká. Pak se stejně klidně dala chytit a odvést. Na Ostrově v Brodě začala dřezára exotického zvířete, ale všeho do časa. Když velbloudice ožrala všechno zelené, kam až dosáhla, vyjedla zásoby sena, které ogaři měli doma, začali uvažovat. Opustit ji přece nemohli. Tak se stalo, že moudré brady po mnohém rokování přišly na nápad. Dát ji do Prahy do zoologické. Po čilé korespondenci ZOO souhlasila. Nastal nový problém — jak ji tam dopravit. Veterináři neměli benzín, vojáci měli jiné starosti, dráhy chtěly za převoz tolik, že by si za to junáci pořídili výbavu pro celý oddíl, a tak se Bořivoj s Bedřichem rozhodli: „Pepita půjde po svých!“

Dne 11. června 1945 vydal se podivný právod městem Havlíčkovým ku Praze.

Vpředu dva na kolech, na hřbetě Pepči, v sedle z dek, kolébal se třetí člen štafety. Koráb pouště nebyl zvyklý šlapat po ulicích. Sluníčko vylezlo z mraků, vlezlo do výkladní skříně, ta hodila prasátko Pepče do očí a Pepča se zjančila. „No tak, malá, neboj se.“

Za městem to šlo líp, ale Pepče. Hůr na tom byl Bořík. „Kluci, já snad mám mořskou nemoc.“ A co teprve, když velbloudice přidala do kroku. Deset kilometrů běžela pěkným tempem. „My snad v tý Praze budem ještě dneska!“ Bořivoj s Bedřichem šlapali. Být tenkrát Závod míru, určitě měli už v Čáslavi žlutý trikot. V zátočině u cesty byl vrak, klusající Pepita prudce uskočila stranou, a to stačilo k tomu, aby nic netušící jezdec padal z dobré dvoumetrové výšky na tvrdou asfaltovou silnici.

Kolem poledního začalo přšet. „Támhle z toho rozbitého auta bychom si mohli udělat pro dnešek jídelnu.“ Velbloudici děšť nevdali. Bedřich jí přivázal k patníku a Pepita se klidně pásala v příkopu. Jenomže na druhé straně byl jetel... Skřipot brzd, ječení pneumatik a vojenské nákladní auto jako spadlé z nebe stálo před napjatým provazem, na jehož jednom konci byl patník a na druhém jen na zlomek vteřiny Pepita. Pak se provaz přetrhl a Pepita uháněla. Na štěstí směrem k Praze. Bořík s Rikitanem sedli na kola a za velbloudici. Láda se snažil uklidnit rozčileného šoféra. „Víš co to je, zastavit na mokré asfaltce? Ty...“ Pak dostal palici a bušil s kluky v zeleném do spojovací tyče k vleku, zkrácené jak prasečí ocas. Kluci na kolech se dlouho neradovali z toho, že Pepita drží kurs ZOO. Snad se jí po asfaltce špatně běželo, a tak odbočila na okresku. Zmlzela v dále. Kola byla přece jen nedostatečným sti-

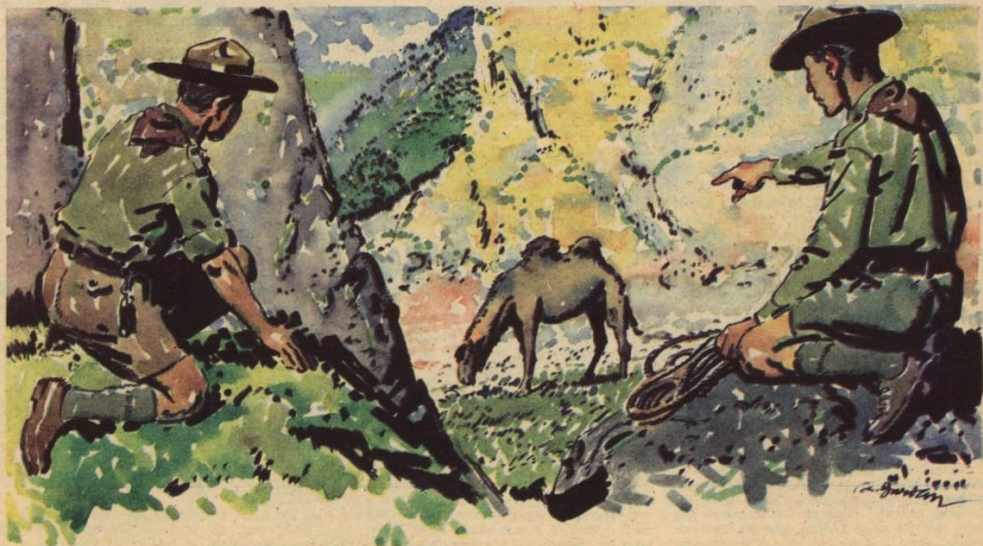
hacím prostředkem. Těžko říct, kde by se byla zastavila, nebýt zase náhody. Po silnici jel děda s povozem. Kdo se víc lekl, zda děda a jeho hubený koník, nebo Pepita, kdo ví? Ale to už se na kolech řítili kluci. „Pepitoooo, Pepitoooo!“ Děda si odplivl, zapálil třesoucí se rukou fajku, která mu leknutím vyhasla a brůchal: „To je dřevka mládež, honí po Vysoké velbloudy!“

Na to „Pepitoooo, Pepitoooo!“ se Pepča zase rozběhla — a do lesa. Prolézali krávy, plazili se borůvkám, prodráli se mlázím a bylo jim do breku. Najednou obrázek jako vystřižený z cizokrajného časopisu: starý opuštený lom, holé kameny, jen tu a tam nějaký bodlák. Na dně ostrůvek šňavaše trávy a uprostřed — klidná Pepita. „Ta holka je jak dubnový počasi. Nemít tu pěna u tlamy, někdo by neřek, že nás před chvílí tak prohnila. Ale čert jí věř. Bořík se ukázal jako výborný lovec mustangů a na druhém konci lasa už zase byla Pepča.“

V Habrech nabízel za Pepitu motorku a navrch hodiny s kukačkou, v Radvančicích tři koně, v Michalovicích ji dokonce mohli vyměnit za nákladák na dřevoplyn, ale kluci ji nedali. V Čáslavi dostala do sedla dalšího jezce, nový doprovod, a tak to šlo po etapách až do Prahy.

V zoologické byla sláva. Filmaři točili, reportéři fotili a došlo i na křest. Pepita dostala druhé jméno — Junáčka.

Tím to zdánlivě skončilo, ale ne tak docela. Přihlásil se majitel — cirkus Sarasani. Cirkus si velbloudici za čas vzal a zoologické zahradě zůstalo její velbloudátko. Tady vyprávění z broské a pohledské kroniky končí.

¹ Junák: časopis pro dospívající mládež: list Junáků-skautů Republiky československé. V Praze: Emil Šolc, 16. 08. 1970, 32 (33-34). ISSN 1211-5231.